

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

27. An quis licite possit absolvere pœnitentem, qui peccata reservata
habet cum onere, ut ea sola postea Superiori confiteatur? Et quid, si
excommunicatio annexa sit peccatis reservatis? Es p. 3. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

remanet iudicata, cum iudicium non possit ferri super incognito: unde nec etiam est ablata referuatio; & sicuti peccata non referuata debent iterum iudicari, quando sunt oblita, ita & referuata oblita ab eo, cui sunt referuata. Accedit, quod finis referuationis est, quod Superior cognoscat ipse de referuatis: unde quoad oblita non cessat finis, atque aded nec referuatio. Ita Pasqualigius.

2. Sed ego non recedo à sententia affirmatiua, quam docui, & quam communem esse fatetur ipse Pasqualigius, pro qua 26. Doctores afferunt, quibus ego addo me citato Quintanadueñam de Iubileo duarum hebdomadarum, cap. 22. nu. 5. vbi sic ait: Si à vno le absolueran de vnos casos referuados, ó censuras en tiempo del iubileo, y el pasado se le acordara otros; podrá ser absoluto dellos, y de ellas, de qualquier Confessor, aunque ayar muchos años; que passo el Iubileo, y aunque ningun referuado uiesse confesado, si confesio otros, se deuia absolver pasado el Iubileo, si lo quisió, que siempre le queda aqnel derecho. Sic Coninch, disp. 8. dub. 12. num. 98. Molfesio tom. 1. tract. 7. cap. 21. num. 25. Reginaldo tom. 1. lib. 8. num. 99. Y aduertase que no es necesario, que el mismo que le confesó en el Iubileo le absolua, ó dentro, ó despues del, sino que puede escoger otro: y en la opinion que asserua no ser necesaria confession para ganar el Iubileo, al que no tiene mortales; si pasado el se acuerda de casos referuados, ó censuras, no hizo en el ninguna confession, por no hallarse con mortales; però si las de mas diligencias; no obstante puede ser absoluto de las censuras, y referuados, y conuatarle votos, &c. Ita ille; & magis late validissimis rationibus hanc sententiam confirmat Cardinalis Lugo de penit. disp. 20. sect. 7. per totam, vbi respondet ad omnia argumenta.

3. Et quidem quoties subditus fide bona, & cum simplicitate confitetur Superiori, & detegit ei latebras cordis sui; iam facit, quantum est ex se, vt Superior adhibeat eius conscientie remedia necessaria: non est ergo, cur non sit contentus Superior eiusmodi manifestatione, & tollat referuationem, sicut tollit, quando manifestat vnum referuatum, etiam respectu obliuorum, prout fatetur Suarez: Vaquez vero, vt consequenter loquatur, id etiam negat. Sed certe non est credibile, quod si subditus fecit confessionem generalem totius vite cum Superiore, velit adhuc Superior obligare illum, vt quoties ei aliquid occurrerit circa illam confessionem addendum; v. g. circa aliquam circumstantiam non satis explicatam, vel quid simile; toties redeat ad ipsum. Quid enim, si cum Pontifice Summo, vel eius summo Pœnitentiaro facta esset confessio; nunquid, hi etiam volunt, vt redeat Pœnitens ad ipsos, quoties est aliquod dubium circa ea, quæ explicari debebant?

4. Confirmatur, quia si subditus explicitè diceret, se desiderare absolui ab omni vinculo, quantum fieri possit; iam Superior præsumeretur velle auferre referuationem, vt fatetur Suarez. Sed quoties confitetur Prælato, desiderat, & petit implicitè absolutionem; & remissionem maiorem, quam habere possit ad hoc enim venit omnis pœnitens ad Confessarium, vt soluatur, quantum solui possit. Ergo præsumitur etiam Superior velle soluere quantum potest, iuxta desiderium pœnitentis. Cur enim non præsumemus eum velle facere id, quod faceret absque illa difficultate, quoties à pœnitente explicitè peteretur? Certum est autem, quod si subditus dicat: Pater, ego non sum mihi conficius alicuius casus referuati; sed tamen ad cautelam desidero solui à vinculo referuationis. Superior nunquam hoc illi in confessione negaret: ergo eum magno fundamento præsumimus, ita velle absolueret semper, vt soluat quantum potest.

5. Ex his inferitur: Si Superior habens potestatem delegatam absoluat ab vna solum excommunicatione referuata, non manere pœnitentem absolutum ab illis, quas fortè incurrerat, nec ablatam esse referuationem pro illis; quia absolutionis verba tunc solum terminantur ad illam excommunicationem, nec vilo modo indicant solutionem ab aliis, aut ab earum referuatione. Quando verò generaliter absoluit ab omni excommunicatione; in quantum potest, iam tunc verba diriguntur ad omnes. Item quando absoluit generaliter à peccatis, iam tunc ostendit, se velle eorum vincula soluere, quantum potest: quare, cum vnum vinculum ex illis sit referuatio, à qua potest Superior directè soluere; credi debet, hoc etiam vinculum soluere per illa verba generalia. Remanet igitur nostra sententia satis firmata; nec credo Patrem Pasqualigium illam tanquam probabilem non admittere. Vnde me citato, doctissimus, & amicissimus P. Bardi in Bullam Cruciate, part. 2. tract. 6. cap. 1. sect. 12. num. 102. vtique sententiam probabilem esse censet.

RESOL. XXVII.

An quis possit licitè absoluerè pœnitentem, qui peccata referuata habet cum onere, vt ea sola postea Superiori confiteatur?
Et quid si excommunicatio annexa sit peccatis referuatis? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 58.

§. 1. Negatiuè seclusa aliqua necessitate, respondet Coninch de Sacram. disp. 8. dub. 13. concl. 3. n. 103. & communiter neoterici, quia quod in hoc Sacramento requiritur necessariò integra peccatorum mortalium confessio, non tam est propter integritatem confessionis, quam propter integritatem absolutionis, quam nullo modo decet dimidiari sine graui necessitate, sicut peccatorum dimidiata remissio, nunquam fieri potest; in tali autem casu dimidiatur directè absolutio. Ergo &c. Deinde in tali casu non sola absolutio, sed etiam confessio dimidiatur. Nam cum talis Confessor non sit legitimus iudex peccatorum referuatorum, eo casu non fit integra confessio iudici competenti quod tamen ad integritatem confessionis est necessarium.

2. Secunda sententia affirmat, & ita docent Syluester, Nauarrus, Toletus, & alii, quos nouissimè citat, & sequitur Hieronymus Pharaonius de sacram. Pen. sect. 18. cas. 4.

3. Sed Layman in Theol. mor. lib. 5. tract. 7. cap. 12. n. 117. media via incedit, sic enim asserit. Si pœnitens bona fide ad confessionem venerit, quia vel nesciuit tale peccatum superiori referuatum esse, vel tamen si sciuerit, existimauit tamen legitime se ab inferiori Sacerdote absolui posse, cum obligatione postea tempore opportuno se presentandi Prælato: in hoc casu, arbitror plerumque absolutionem dari posse, modo pœnitens præter referuatum aliud peccatum absolutioni subiiciat. Ratio est, partim quia aliqualis necessitas vrget, siquidem pœnitens ægro animo discedet absque absolutione, cum ex sua parte bene dispositus sit, partim, quia graues Doctores absolute docent, quod Sacerdos pœnitentem, qui peccata referuata habet, absoluerè possit cum onere, vt ea sola Superiori postea confiteatur, & ab aliis directè absoluaatur; excipit, nisi excommunicatio annexa sit. Ita Layman. Omnes istæ tres sententiae sunt probabiles, sed prima mihi magis placet.

Sup. hoc inf. in Ref. 39. §. Nota etiam cursum, ad mediū, vers. Nota quare. & sup. in tr. 4. Ref. 9. §. 1. à lio. 3.

Sup. hoc quod hic excipitur magis late sup. in Ref. 14. §. penult. & vlt. & vide etiam alias Ref. eius not. 4.

